

har den ærede Landsbhingsmand meent, at der er et større Kjenndskab til Personerne i de mindre Kredse, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at her kun kan være Tale om saadanne mere fremragende og til offentlig Tjeneste disponible Personligheder, som ikke ere skulte Størrelser, men som Amtsraadet meget let kan have Leilighed til at kjende. Desuden har dette Spørgsmaal før staaet ligeoverfor et tidligere Spørgsmaal, nemlig om at der skulde vælges efter en Candidatlifte, og derom har der i Udvalget været en afgjort Mening, som ogsaa er bleven tiltraadt af den ærede Landsbhingsmand, nemlig at en saadan Candidatlifte var uhensigtsmæssig, idet den vilde lede til et meget ringe Ansvar for de Vedkommende. Man kunde være vis paa, at reent locale og subalterne Hensyn vilde faae Indflydelse paa en saadan Candidatlifte, og at den vilde befære Amtsraadets Valgfrihed og gjøre et stort Skaar i det Ansvar, der er forbundet med saadanne Valg. Derimod kan jeg ikke nægte, at Sagen stiller sig anderledes, naar der er Spørgsmaal om, at de Sogneforstanderskaber, hvis Sogne ere henvisse til Forligskredsen, skulde sammentræde. Det kunde principmæssigt meget let forsvares, thi saa havde man ikke den efter min Mening aldeles utilstebelige Omstændighed, at man, efterat man har Amtsraad, indstiftede Amtsraad til denne ene Foranstaltning, Amtsraad ad hoc, men det vilde være en anden Repræsentation. Naar jeg desuagtet med Udvalget, paa et enkelt Medlem nær, har anseet det for rigtigt at forbeholde dette Valg for Amtsraadet, da er det, fordi det paa ingen Maade kan siges at være principstridigt, da der er al Udsigt til, at det vil kunne lede til saa gode og fornuftige Valg, som kunne opnaaes, og fordi dette Forslag er sat i Forbindelse med et i sin Tanke og sine Conseqventer meget indgribende Forslag om en Sammensmeltning af Kjøbstad og Land, og Vanskelighederne herved ville være mindre, naar man lader Amtsraadene vælge, end naar man lader smaa Kredse sammentræde til dette Niemed.

Thalbitzer: Dette Forslag var i en noget andet Stikelse for i forrige Session her i Bhinget, nemlig saaledes som det kom fra det

andet Bhing. Uagtet jeg da gjorde opmærksom paa en Mangel, det dengang havde, udtalte jeg mig dog for og stemte for, at man skulde fremme det, da jeg ikke ansaae den Forandring, jeg ønskede deri, for saa vigtig, at jeg vilde bære noget Ansvar for en Udsættelse af Sagen, som maaskee havde kunnet berøve os disse Reformer. Det Punkt, jeg dengang tillod mig at udtale mig om, og som jeg fandt en Mangel ved i Forslaget, var i Anledning af flere Smaasager, som ofte forekomme i Communerne, navnlig de saakaldte Aftægtsager. Disse Sager blive ofte afgjorte til stor Skade for de Paagældende, som skulle nyde Aftægten, da det i Almindelighed ere fatige, ældre Personer, der hellere lide Uret end foretage en længere Reise til Forligscommissionsen, og tillige var det ogsaa meget vanskeliger for dem, der pleie Commissioner fjernere, f. Ex. Amtmanden eller enhver Anden, at bedømme disse Forhold saa godt som en Beboer, der er Medlem af Sognet, hvori de reise sig. Jeg tillod mig tillige dengang at udtale mig om den heldige Virkning, som denne Forligsmægling i Sognene havde havt med Hensyn til Lyendesager, og jeg ønskede, at noget Lignende kunde blive optaget i denne Lov. Jeg kan derfor ikke andet end udtale min Tak til den høitærede Justitsminister for den Smødekommen, han har vist ved at optage i denne Lov en Bestemmelse desangaaende. Jeg er overbevist om, at den vil have de samme gavnlige Følger som Bestemmelserne om Forligsvæsenet have havt i Lyendesager paa Landet, og at denne Bestemmelse vil blive mødt med megen Paastjonnelse i alle Landets Communer.

Drejer: Da der, som der af det ærede Medlem fra Belle (Lehmann) er blevet yttret, meget snart kan ventes en beqvem Leilighed til yderligere at komme ind paa det Princip eller den Opfattelse af Forholdet, som jeg her har udtalt mig om, skal jeg, skøndt jeg naturligvis har Adskilligt at erindre mod hans Argumentation, for Tiden afholde mig fra enhver videregaaende Udtalelse desangaaende, saameget mere, som det jo dog, som Sagen nu staaer, ikke kan føre til noget praktisk Resultat. Jeg skal kun med Hensyn til hans Slutningsyttring, der gik ud paa, at den Omstændighed,